

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Syracvsano Episcopo & Abbati Sambucien.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

rent diligenter, & quicquid invenirent ibidem, ei absque dilatione significare curarent. Nunquam tamen suæ fuisse intentionis asseruit quod ipsi ad sententiam proferendam absque ipsius consilio procederent & mandato. Sicque prædictus prædecessor noster nolens prædictum Abbatem inordinate gravari, quod à prædictis inquisitoribus, qui mandato Cardinalis abusi fuerant, factum erat enormiter circa ipsum, penitus irritans, in eum statum ipsum restituit in quo fuit cum dictus Cardinalis à monasterio præfato recessit. Subsequenter verò venerabili fratri nostro Episcopo tunc electo & dilectis filiis Hu. & Lu. Archidiacon. Ebroicen. præcipiendo mandavit ut eidem Abbati memoratæ abbatiæ plenam & pacificam possessionem auctoritate freti apostolica, nullius contradictione vel appellatione obstante, restituere non differrent, revocantes in irritum quicquid post appellationem ad nos interpositam in ipsius Abbatis præjudicium nocerent immutatum. Ne tamen illius restitutionis occasione vitia ejus, si fortè talis esset qualem ejus adversarij asseriebant, dissimulare aut fovere deberet, eisdem injunxit ut si quis postmodum appareret qui adversus personam ejus vel administrationem inutilem aliquid proponere vellet & canonica probatione monstrare, ea diligenter audirent, eique cum sigillorum suorum testimonio fideliter intimarent, providentes attentius ne bona ipsius monasterij ex tunc possent per ejus negligentiam seu malæ administrationis studium dissipari. Verùm cum, sicut idem Abbas in nostra nuper presentia constitutus asseruit, prædictus Episcopus illius auctoritate rescripti cum suis conjudicibus in negotij deberet executione procedere, ipse post labores multiplices, restitutione nondum facta, diem ipsi apud Ebroicas assignavit: ubi pars adversa ipsum ob multa pericula, quæ personæ suæ imminere videbantur, quod præfati Episcopi stare arbitrio fidem interponere compulerunt, duobus aliis conjudicibus in absentia constitutis. Nos igitur causam ipsam tam super principali quam incidenti questione vestro examini committentes, discretioni vestræ, de qua plenam fiduciam obtinemus, per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus super his omnibus studeatis

elicere veritatem, & quod secundum Deum videritis rationabiliter statuendum, appellatione postposita statuatis, & faciatis id per censuram ecclesiasticam irrefragabiliter observari. Si qua verò partium legitimè citata ad vestram præsentiam venire neglexerit, vos nihilominus, quantum de jure poteritis, in ipso negotio procedentes, finem ei debitum subl. appellationis obstaculo imponatis; provisuri attentius ut ita per omnia servato juris ordine procedatis, quod discretio vestra meritò debeat commendari. Nullis literis &c. harum mentione &c. Quod si ambo &c. alter vestrum. Datum Romæ apud sanctum Petrum.

SYRACUSANO EPISCOPO
& Abbati Sambucien.

PLorans ploravit Ecclesia, & vox in Rama audita est ploratus & ululatus ipsius, immo etiam in omnem terram clamor ejus exivit, & in fines orbis terræ singultus ipsius; ex quo nunc ultimò, peccatis Christiani populi promerentibus, venerunt gentes in hereditatem Domini, coinquinavere templum sanctum ejus, posuerunt Hierusalem velut pomorum custodiarium, posuerunt mortalia servorum ejus escas volatilibus cœli, carnes sanctorum bestiis terræ. Effuderunt sanguinem sicut aquam in circuitu Hierusalem, & non erat qui sepe- lisset. Fremuerunt enim gentes, & populi non prorsus inania meditati, astiterunt cum Regibus suis, & Principes convenere in unum adversus Dominum, & adversus Christum ejus; & quasi prævalentes in ipsum, & in hereditate possidentes sanctuarium ejus, prophanantes sancta sanctorum, & ad pretiosa ipsius manum & animum extendentes, sancta ejus diripuerunt in prædam, & forte sibi ejus spolia diviserunt. Sanè apostolica sedes, quæ mater est omnium generalis, agrè ferens victimas filiorum, & suos dolens terminos coarctari, prædecessorum nostrorum temporibus ad universas provincias, in quibus nomen colitur Christianum, literas sui gemitus destinavit, ut filios in injuriæ paternæ vindictam & fratres armaret in fraterni excidij ultionem. Licet autem diversi Reges & Principes Christiani ad commonitionem ipsius arma moverint in paganos, quia tamen (sicut effectus demonstrat) non

Epist. 302.
Vt Crucem
prædicent, &
homines ad
terram sanctæ
recuperationē
adhortentur.

ambulaverunt prout debuerant in lege Domini, immo revertentur cum incederent, & ollas carniū in deserto & Ægypti delicias in solitudine affectabant, nec in digito Domini sed sua potius potentia confidebant, quibusdam eorum pereuntibus gladio, & aliis infirmitate consumptis, nondum averfus est à nobis furor Domini, sed adhuc manus ejus extenta. Non autem hæc scribimus ut vos de divina misericordia desperare velimus, quæ vocat ea quæ non sunt tanquam ea quæ sunt, quæ posset in hac Christiani populi necessitate exhibere plusquam duodecim legiones angelorum, quæ docet manus ad prælium, & digitos movet ad bellum; sed ut nostram potius incuriam arguamus, qui culpis nostris miserationem Domini visumus hæctenus retardare, sicut filij Hierusalem, qui murmurare in castris, nec exaudierunt vocem Domini, quadraginta dies, quibus potuissent terram repromissam intrare, in annos totidem convertere. Sic sic olim populus Hierusalem, cum ad debellandum tribum Benjamin prius Domino consulto, deinde ipso ascenderet injungente, non prius de ipsis victoriam est adeptus, quam semel & secundò conversus in fugam, culpas suas hostili gladio expiaret. Siquidem si fides nostra sicut granum sinapis fuisset, & in lege Domini ambulassent qui tulerunt crucem ejus ut ipsius injuriam vindicarent, unus nostrum mille & duodena millia effugasset; & sicut deficit fumus, & fluit cera à facie ignis, sic inimici ejus ab eorum præsentia defecissent. Quamvis autem contrarium merita non meruerint, qui per peccata, quæ jugiter facimus, ad duriora Dominum provocamus: quia tamen miserationes ipsius sunt super omnia opera ejus, & cum iratus fuerit, misericordiæ recordatur, si conversi fuerimus, adjiciet misereri Deus, & non continebit in ira misericordiam suam, nec dabit hereditatem suam in opprobrium, ut dominentur ei de cetero nationes, ne fortè consentiant adversarij nostri, & dicant: *Manus nostra excelsa, non Deus, fecit hæc omnia.* Quis igitur in persona propria pro eo laborare recuset, immo etiam extrema pericula sustinere, qui pro nobis crucis patibulum subire voluit ut inimici à nobis expelleret potestatem: Quis sua deneget illi qui nobis & esse con-

tulit & habere? qui centuplum retribuit in præsentia, & in futuro præmia pollicetur æterna? Nam & secundum Apostolum pietas promissionem habet vitæ quæ nunc est, & futuræ. Quis pro eo mori deneget, qui factus est pro nobis obediens usque ad mortem, mortem autem crucis? qui habet potestatem corpus & animam perdere in gehennam? & secundum multitudinem miserationum suarum brevi temporis spatio mortis compendio vitam istam in æternam potens est commutare? Exurgant igitur fideles Ecclesiæ, apprehendant arma & scutum, & exurgant in adjutorium Iesu Christi, ut & ipse mittat eis auxilium de sancto, & de Sion tueatur, eo faciente cum ipsis signum in bonum qui conterit bella, qui currum & exercitum Pharaonis projecit in mare, infirmi robore accingantur, ut arcum fortium superent, & superbiam eorum humilient qui non in Deo sed in sua feritate confidunt. Quia verò plerique laborare sufficiunt in personis, qui subvenire non possunt in rebus, & è converso nonnulli non in personis sed in rebus possunt præstare succursum; ut omnes laboris sint & mercedis participes, dilectis filiis Comitibus, Baronibus, & universo populo Siciliæ mandavimus, & in remissionem innoximus peccatorum, ut ad defensionem terræ Nativitatis & Resurrectionis Dominicæ, ubi Deus Rex noster ante secula salutem in medio terræ dignatus est operari, in navigio, victualibus, & aliis necessariis studeant subvenire. Cum enim Teutonici in ultramarinis partibus commorantes, sicut accepimus, in proximo sint ad propria redituri, nisi terræ illi devotio populi Christiani subvenerit, & residuum locustæ comederit brucus, & non solum non recuperabimus jam amissa, immo potius recuperata & possessa diutiùs (quod avertat Dominus) amitemus. Nos autem ne videamur aliis onera gravia & importabilia imponere, digito autem nostro nolimus ista movere, aliquem de fratribus nostris in expensis propriis ad partes illas cum alio competenti subsidio disposuimus destinare: qui exercitum Domini in humilitate præcedat, & Iosue pugnante, cum Aaron ascendat in montem contemplationis, & oret ut Amalech in fugam, faciente Domino, in ore gladij convertatur. Omnibus autem qui propter hoc in per-

sona propria laborabunt, de Dei & Apostolorum ejus Petri & Pauli auctoritate confisi, plenam peccatorum suorum, de quibus cordis & oris egerint penitentiam, veniam indulgemus. Ceteros vero qui ad opus hujusmodi exequendum aliqua de bonis suis fortè contulerint, juxta muneris quantitatem, & præcipuè juxta devotionis affectum, remissionis hujus participes esse censemus. Sciat autem se culpabiliter durum, & durè culpabilem, qui monitis apostolicis in opere tam pio & necessario neglexerit acquiescere, cum Apostolorum moneamur exemplis ut collectas pro fratribus & indigentibus, maximè laborantibus in Hierusalem, faciamus. Cum ergo vos ad proponendum verbum Domini populo Siciliae, de providentia & religione vestra confisi, duxerimus deputandos, discretionem vestram rogamus, moneamus, & exhortamur in Domino, & in remissionem vobis injungimus peccatorum, quatenus circumeuntes civitates, oppida, & castella, tam cives, quam nobiles, & universum populum Siciliae salubribus monitis & exhortatione assidua inducatis ut opponant se murum pro domo Domini accendentibus ex adverso & (sicut dictum est) supradictæ orientali terræ studeant subvenire. Taliter autem sollicitudinis vestræ prudentia his exequendis insistat ut zelum Domini vos habere in instanti necessitatis articulo comprobemus, & ad dilectionem vestram tanto amplius provocemur, quanto ad liberationem terræ illius ardentius aspiramus. Confidimus enim quòd si cum Petro rete prædicationis vestræ laxaveritis in verbo Dei, non tam copiosam multitudinem piscium quam utilem & necessariam, & per quam pater misericordiarum & Deus totius consolationis finem imponet super hoc laboribus Ecclesiæ, concludetis. Datum Romæ &c.

In eundem serè modum omnibus per Apuliam, Calabriam, Thusciam, & constitutis.

**CONVENTVI S. SALVATORIS
de Tileso.**

CAusam quæ inter P. quondam Abbatem vestrum ex una parte & vos ex altera vertebatur, venerabilibus fratribus nostris Beneventano Archiepiscopo, Episcopo Telesino, & dilecto filio

Priori S. Andreae recolimus commississe. Sed ipso Episcopo propter ægritudinem excusato, & dicto Archiepiscopo vices suas, propter emergentia negotia, dilecto filio Beneventano Primicerio committente, cum præfatus Prior & Primicerius controversiam vellent servato juris ordine pertractare, tandem, sicut accepimus, factum est de consensu partium quòd Abbas sponte renuntiaverit abbatiæ, & si placeret nobis, in uno casali sibi monachi providerent. Nos ergo attendentes quòd cuilibet licet renuntiare his quæ pro se introducta sunt, ratam resignationem ejus habentes, & eligendi vobis pastorem facultatem liberam tribuentes, universitati vestræ per apostolica scripta mandamus atque præcipimus quatenus servantes unitatem spiritus in vinculo pacis, vel de ipsius monasterij gremio, si quispiam ibi ad hoc reperitur idoneus, vel de alio etiam monasterio, secundum regularem observantiam talem personam studeatis eligere in Abbatem, quæ afflictio monasterio præesse valeat & prodesse: quem, cum electus canonicè fuerit, cum monachorum numero competenti nostro conspectui præsentetis, benedictionem recepturum à nobis, si vestris votis duxerimus annuendum. Si verò secus agere præsumpseritis, & electum & electores confusos ad vos remittemus, & nos ipsi per alios faciemus indemnitati monasterij provideri. Datum Romæ apud S. Petrum V. Non. Julij.

**EPISCOPO ET CAPITULO
Lemovicen.**

NEC novum debetis nec absolum reputare, si de illorum sumus provisione solliciti, qui apud sedem apostolicam pro suis vel suorum dominorum negociis constituti, nostram & fratrum nostrorum gratiam conversatione laudabili meruerunt. Tanta est enim apostolicæ sedis benignitas ut accedentes ad se fratrum & coepiscoporum nostrorum nuncios benignè recipiat, & laborem eorum qui apud eam longo tempore commorantur, in beneficio vel aliis quæ dignè postulaverint, recompenset. Inde est quòd cum dilectus filius noster Magister Petrus Chalboini, venerabilis fratris nostri Walteri Rothomagensis Archiepiscopi Clericus, ex diutina mora quam apud nos fecit, suæ prohibitatis

X iij

*Epist. 304.
Vt quendam
M. Petrum in
Canonicum recipiant.*

*Epist. 303.
De electione
digni & utilis
Abbatis.*